І чужому научайтесь,
Й свого не цурайтесь...
Т. ШЕВЧЕНКО

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація:
"Svoboda", 81-83 Grand St.
Jersey City, N. J.
Тел.: HEnderson 4-0237
УНС: HEnderson 5-8740
Тел. з Ню Йорку:
BArcly 7-4125

РІК LXVI. Ч. 129. ДЖЕРЗІ СИТІ І НЮ ЙОРК, СЕРЕДА, 8-го ЛИПНЯ 1959 6 ЦЕНТІВ — 6 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, WEDNESDAY, JULY 8, 1959 No. 129. VOL. LXVI.

ДВА МІЛЬЙОНИ ЛЮДЕЙ ВІТАЛО ЄЛИСАВЕТУ II В ШИКАГО

Шикаго. — Королева Великої Британії Єлисавета II і її чоловік, дюк Филип зустрілися під час своїх відвідин у Шикаго з ентузіястичним прийняттям збоку населення. Поліція оцінює, що королівську пару вітало під час її огляднн шикагівського побережжя і торговельної виставки щонайменше яких два мільйони людей. Прибула королева Єлисавета II із своїм чоловіком і почотом раннім дня 6-го липня на королівській яхті „Британія" і в супроводі американських, канадійських і британських кораблів. Вийшла королева на берег о год. 10 ранку, де після гарматної сальви привітали її шикагівський посадник Ричард Дж. Дейлі і губернатор стейту Іллиной Вільям Г. Стреттон. Супроводив королеву з корабля шеф протоколу державного департаменту ЗДА Вайлі Т. Бюкенен, юн. У відповідь на привітальні промови посадника міста Шикаго і губернатора стейту Іллиной Єлисавета II виголосила коротку подяку, в якій підкреслила, що відкриття морського шляху св. Лаврентія довершене нею разом з президентом Айзенгавером дня 26 червня ц. р., є встановленням нового зв'язку між Канадою і ЗДА, і ствердила, що обрії Шикаго стали тепер необмежені. Після поїздки вздовж побережжя й огляду міста королева разом із своїм почотом, до якого входили тепер і прем'єр Канади Джан Г. Діфенбейкер та амбасадор Великої Британії до ЗДА сер Гарольд Каччія, відвідала Міжнародну Торговельну Виставку і потому взяла участь у зустрічі з губернаторами і посадниками середньоамериканських стейтів, що відбулася в готелі Дрейк. На прийнятті, влаштованому на її пошану увечері цього ж дня, королева виголосила промову, в якій, зокрема, підкреслила велику вагу і значення американської програми допомоги закордонові. „Сьогодні — сказала вона — З'єдинені Держави Америки відіграють ролю величезної відповідальности в усьому світі. Ваш уряд виявив подивугідне зрозуміння і великодушність у відношенні до менше щасливих націй світу, що дало цим націям почуття участи і стабільности в цій критичній добі світової історії". Відвідини королеви Єлисавети II в Шикаго були єдиною її зупинкою на території ЗДА під час її теперішньої 15,000 милевої подорожі по Північній Америці. З Шикаго королівська пара від'їхала своєю яхтою до Солт Ст. Мері, Онт. в Канаді.

ВІТАННЯ КОРОЛЕВОЇ У „ВІТРЯНОМУ МІСТІ"

Дружина губернатора Іллиной пані Стреттон (ліворуч) передає Єлисаветі II-ій китицю квітів після її приїзду до Шикаго. Поруч неї губернатор Вільям Г. Стреттон. За королевою — шеф протоколу державного департаменту ЗДА Вайлі Бюкенен і принц Филип (праворуч).

КИЇВ — МІСТО КВІТІВ І НАЙКРАЩИХ ДІВЧАТ

Цілий ряд більших і менших американських газет, включно з Ню Йорк Таймсом надрукували в останніх днях цикл репортажів своїх кореспондентів з України, в цьому і з її столиці — Києва. Всі однодушно стверджують, що Київ є найкращим містом у Совєтському Союзі та добачають в ньому багато дечого, чого вони не зустрічали ані в Москві, ані в жадному іншому місті. На жаль, в більшості з цих репортажів все ще трапляється відома плутанина понять Росії і України. Коли мова про характеристику Києва, то прикладом може послужити кореспонденція Кристофа Добсона в бостонському „Дейлі Глоб" з 30-го червня. Він м. і. пише: „Україна для Совєтського Союзу є тим, чим Франція для Европи. Вона є приблизно тієї самої величини і має майже стільки ж населення. Київ — столиця України — виглядає на французьке істо. Зелене, пагористе місто — Київ є містом церков, цвітів і тополь. Воно набагато краще за Москву, із своїми чарівними будівлями, із кліматом софістики і доброго смаку і навіть елеганції. Тут усе цілком різне від того, що я бачив під час моєї останньої подорожі по Сибірі. Тут найстаріша, найбільш цивілізована частина Росії. Україна це справжня комора Совєтського Союзу. Вона дає 50 процентів заліза, третину вугілля, 56 процентів металевих руд й уся країна є одною величезною житницею".

НЕВТРАЛЬНА БІРМА ПРИЙМЕ ВІД ЗДА 37 МІЛЬЙОНІВ

Вашингтон. — За офіційним американським повідомленням, уряд ЗДА запропонував Бірмі економічну допомогу у висоті $37 мільйонів на час найближчих чотирьох років, а Бірма погодилась на цю пропозицію. Цікаве у тій справі те, що Бірма — південно - східня азійська країна, належить до тих азійсько - африканських країн, які в справах закордонної політики здебільша підтримують комуністичний блок та голосують з ним в Об'єднаних Націях. Бірма відмовилась бути учасником до Південно-східного азійського оборонного союзу (СЕАТО), а в 1953 році відмовилась прийняти від ЗДА будь-яку допомогу, оскаржуючи ЗДА, що вони підтримують рештки китайської нац. армії, які не встигли були евакуюватись на Формозу з азійського континенту та залишились в джунглі у прикордонній смузі Бірми-Китаю. Однак зворот в політиці Бірми зазначився під вересня мин. року, коли-то генерал Не Він захопив в Бірмі владу в безкровному перевороті, ніби з уваги на міжпартійну боротьбу, яка паралізувала державний апарат. У широкій публічній опінії, зрештою, не тільки в Бірмі, а й в інших азійських країнах, позначився ворожий настрій супроти китайських комуністів від часу повстання в Тибеті та його брутального здавлення „комуно - китайським" військом. Отримані від ЗДА фонди мають фінансувати будову нового битого шляху від столиці краю й його найбільшого порту Рангуну вглиб краю та на покращання наукових і мешкальних можливостей для студентів в університеті в Рангуні. Ця американська допомога буде дана в постаті безповоротного дару але вона залежатиме від щорічного затвердження Конгресом в загальних рямцях бюджету. Однаково американські як бірменські власті а мовились сказати будь-що про зв'язок цієї американської допомоги та згоди бірменського уряду прийняти її — з можливою зміною курсу бірменської закордонної політики.

Югославія передбачує нову ворожу кампанію збоку Москви

Београд. — Югославські комуністи переконані, що припинення гострих атак проти Тіта і його режиму на сторінках совєтської преси, це тільки тимчасовий „технічний маневр" та що небавком ці атаки відновляться. Віце-президент Югославії Александер Ранкович заявив таке на зібранні колишніх югославських партизанів у Дні югославських ветеранів в минулу неділю. Він закинув совєтській т. зв. „миролюбній тактиці", що її Совєти повели супроти Югославії під час перебування Хрущова в Альбанії, що тільки зовнішня ситуація продиктувала ту тактику, та що, зрештою, совєтські лідери не змінили свого ворожого ставлення до Югославії. Ранкович заявив, що не можна погодити совєтської кампанії за введення на Балканах безатомового і безракетного обширу з одночасною кампанією проти Югославії, яка — мовляв — є єдиною балканською країною, в якій нема атомової ані ракетної зброї. 11-річна совєтська кампанія проти Югославії не дала ніяких позитивних для Москви наслідків і так само закінчиться невдачею — заявив другий після Тіта найвищий комуно-югославський „достойник".

СЕНАТ ПРИЙНЯВ РЕЗОЛЮЦІЮ В СПРАВІ „ТИЖНЯ ПОНЕВОЛЕНИХ НАЦІЙ"

Вашингтон (УПІ). — Минулого понеділка, 6-го липня, Сенат З'єдинених Держав прийняв резолюцію, яка закликає Президента ЗДА проголошувати кожного року в Дні Незалежности 4-го липня тиждень проклямацію, призначуючи тиждень, який слідуватиме після 4-го липня, „Тижнем Поневолених Націй" та продовжувати такі проголошення „аж до такого часу, коли воля і незалежність будуть досягнені для всіх поневолених націй світу". Цю резолюцію, відому як Спільна Резолюція Сенату (Сенат Джойнт Резолушен) ч. 111 зголосив 22-го червня сенатор Пол Даґлес з Іллиной спільно з сенатором Джекобом К. Джевітсом з Ню Йорку і її опісля підтримали, як ініціятори, кільканадцять інших сенаторів. Після схвалення Сенатом, резолюція піде тепер для відповідної акції в Палаті Репрезентантів, і є всі вигляди на те, що вона й там буде прийнята ще впродовж цієї сесії Конгресу. Сенатор Даґлес, зголошуючи цю резолюцію, у вступних заввагах твердив „що сьогодні „поневолення підбитих народів є найбільш основною проблемою" та головною причиною поділу світу на два ворожі табори, отже й головною проблемою постійної загрози нового воєнного катаклізму.

В Іраку заборонено комуністам творити „народній фронт"

Бейрут. — Диктаторський прем'єр Іраку генерал Абдул Карім Кассім перестеріг іракських комуністів, щоб вони не старалися творити „народній фронт", себто коаліцію комуністичної партії з іншими групами під фактичним комуністичним проводом. Недавно така нова міжпартійна організація, що носила виразно марку „народного фронту", повідомила Кассіма про своє постання і просила залеґалізувати її. Ген. Кассім відповів, заявивши, що покликування до життя таких партійно - політичних організацій і блоків мусить підождати, поки не скінчиться теперішній „переходовий час". Водночас ген. Кассім підпорядкував т. зване військо народного спротиву, чи пак народну ґвардію, цілком командуванню реґулярної іракської армії. У тій півмілівській формації головні впливи мали комуністи.

Над протокою Формози збито 5 комуно-китайських літаків

Тайпей. — За офіційним повідомленням командування збройних сил вільного Китаю на Формозі, в минулу неділю відбулась над протокою Формози, на схід від Фучав летунська битва, при чому з націоналістичного китайського боку брали в ній участь 8 літаків типу американського турбомоторового Сейбр Ф-86, а з комуністичного боку було 12 літаків типу совєтського МІҐ. У висліді 10-хвилинного бою знищено 5 комуністичних машин, при чому поцілено їх комбінованим вогнем з літаків та з протилетунської артилерії на одному з островів групи Матсу. В офіційному комуно - китайському повідомленні є признання щодо втрати одного літака, який нібито розбився об морське плесо, коли він занадто знизився, вертаючи назад. Повідомлення про збиття 5-ох МІҐ-ів комуно - китайський комунікат називає „звичайною фабрикацією кліки Чіянг Кай-шека для обдурення народу в Китаї і на чужині". Націоналістично - китайські чинники твердять, що 26-го червня ц. р. відбулась в Пейпінгу військова нарада, на якій рішено повести під кінець серпня цього року нову військову агресію в протоці Формози проти тамошніх островів, що перебувають тепер під правлінням вільного Китаю. Китайські комуністи мають на 47-ох летовищах в промірі 850 миль від Формози 3,300 до 3,500 літаків.

Стівенсон і Ваґнер — можливі кандидати на президента в 1960 році

Гюстон, Тексас. — Секретар демократичного виконного комітету в повіті Гарріс Джек Меттью повідомив, що він організує окремий стейтовий комітет, який має підтримувати кандидатуру Адлея Е. Стівенсона на президента в 1960 році. Він сказав, що, це „перша організація в цілій країні, яка має підтримувати Стівенсона в 1960". Ця організація має вже 8-ох урядовців, які повідомили про свою акцію Стівенсона а саме, що „вони формують місцеві клюби по цілому стейті", і що ті клюби „будуть працювати, доки Стівенсон не буде наименований і вибраний на президента ЗДА". Одночасно з Каліфорнії повідомили, що нюйоркський посадник Роберт Ваґнер погодився на те, щоб його трактували в Лос Анджелесі як демократичного кандидата на президента, коли він туди прибуде на річну конвенцію посадників всіх американських міст. Прихильники Ваґнера заявляють, що він зацікавлений у виборах 1960 року як кандидат на президента, або принаймні як кандидат на віце - президента.

Стейт Ню Йорк плянує будувати протирадіяційні схоронища

Олбані, Н. Й. — Губернатор Нелсон А. Рокефеллер повідомив, що плянується побудувати протирадіяційні схоронища у вже існуючих домах і у всіх нових будівлях, щоб охоронити від радіяції мільйони осіб під час ворожої атаки. Це найповніший плян протирадіяційної оборони в цілих ЗДА. Згідно з цим пляном треба б: 1. Ухвалити стейтовий закон про те, щоб в кожному домі було схоронище, і щоб у всіх нових домах будували окремі приміщення на схоронища. 2. Треба перевести освідомну програму, щоб всі громадяни знали про небезпеку радіяції і про те, як проти неї охоронитися. 3. Треба винайти окремий мішок, який охоронив би харчі та всі інші конечні речі від радіяції, щоб люди могли вижити в схоронищах принаймні два тижні в тих районах, де є радіяція. Губернатор Рокефеллер заявив, що він вповні підтримує цю програму, яку почнуть здійснювати від того, що будуть усвідомлювати населення про небезпеку і охорону від радіяції.

СОЮЗОВА ГРОМАДА ШИКАГО ПЛЯНУЄ ЗАПОЧАТКУВАТИ НОВУ АТРАКЦІЙНУ АКЦІЮ

Шикаго. — Одна з найбільших своєю кількістю і активністю громада Українського Народного Союзу в Шикаго плянує в цьому році, якщо не започаткувати, то дати ініціятиву до започаткування нової акції, що може мати велику атракційну силу і пожвавити товариське життя всієї нашої спільноти. Як уже проголошено, в найближчу неділю, 12-го липня, місцевий Окружний Комітет Відділів УНСоюзу влаштовує традиційний День УНСоюзу, що відбудеться на площі Ґіттінг Ровд та почнеться о год. 2-ій по полудні. Атракцією цього Дня буде змінений своєю метою вибір королеви краси і власне з цим вибором зв'язаний плян нової акції, про яку мова. Справа в тому, що організатори цього Дня вважають таку думку: в ряді наших громад відбувається впродовж року та з різних нагод саме вибір королеви краси, Міс України і подібне, включно з Міс Союзівки. Практика виявила, що такий вибір є великою атракцією та має своє значення для пожвавлення нашого не тільки товариського, але й загально-громадського життя. Все це може набрати ще більшої ваги і вартости, якщо ця досі відірвана акція в поодиноких громадах набрала б загально - крайового характеру на лад вибору Міс Америки, що починається вибором окружних і стейтових красунь, а щойно з-поміж них вибирається Міс Америки, що вважається наслідком вибору, відбуваючи з цієї нагоди кожного року величавий фестиваль. Організатори Дня УНСоюзу в Шикаго вважають, що ми можемо б зробити подібне: кожна наша громада має право вибрати обі свою королеву краси й опісля з-поміж цих усіх красунь можна б вибирати нашу крайову королеву краси під час великого Фестивалю на Союзівці у відповідному часі. Це могло б сильно заактивізувати в першу чергу нашу молодь в товариському сенсі, за чим пішла б також і її загально - громадська активізація. Комітет, що влаштовує День УНСоюзу в Шикаго, не виключає можливости, що таку акцію можна було б започаткувати вже в найближчому часі „нать евентуально з вибором королеви краси під час цього Дня, в програму якого входить ряд традиційних і нових розваг та несподіванок, включно з несподіванками, котра дружина СУМА чи „Леви" виграють переходову чашу у змаганні у відбиванці. З коротко промовою на цьому Дні виступить ред. А. Драган. Організатори імпрези сподіються, що цьогорічний День УНСоюзу своєю програмою, як і кількістю учасників перевищить усі дотеперішні.

● Союз Українських Студентів Канади влаштовує в днях 10 й 11-го липня ц. р. у Вінніпеґу КУК, свою четверту конференцію присвячену проблемам діяльности студентських товариств й участи тих, що закінчують студії, в організованому українському громадському житті. Під час конференції виступлять з доповідями президент УНО Канади Микола Плавюк, президентка Ради Української Молоді Канади п-на Анна Фігус та інші.

● Внаслідок зудару пасажирського поїзду з автом біля села Вайнони, Онт, на Ніагарському півострові, у вівторок дня 23 го червня ц. р. згинуло шестеро українців: Володимир і Марія Українець з Гемилтону з 9-літнім сином Юрком і 5-літнім донькою Анною та 50-літній Михайло Паніш із Стоні Крік із 6-літнім сином Денисом.

Совєти втратили 15 мільйонів людей за другої світової війни

Вашингтон. — Совєтські власті свідомо промовчали правдиві цифри людських втрат, що їх зазнали за останньої світової війни — твердить американська організація „Довідкове бюро щодо населення", що існує від 1929 року та займається науковим обслідуванням популяційних проблем. Фахівці з цієї організації твердять, що Совєти втратили за другої світової війни не 3 мільйони осіб, як первісно обраховано, ані 7 мільйонів за пізнішими західніми обрахунками, а 15 до 20 мільйонів людей. Своє твердження спирає те Бюро на аналізі останнього совєтського перепису, опрлюдненого в совєтській пресі 14-го травня ц. р. Роберт Кук, видавець журналу тієї організації „Популяційний Бюлетен", заявляє, що СССР нараховує бав тепер 30 - 40 мільйонів мешканців більше, якщо не мав би 15 - 20 мільйонів людських втрат за війни і якщо б внаслідку цих втрат та післявоєнних життьових умовин не впав природний приріст. Кук пояснює масове використовування підсовєтських жінок для всякої важкої праці, включно з заміщанням вулиць та працею палячів на паровозах не тільки комуністичним бажанням проводити еманципацію жінок, як радше браком рук до праці внаслідку винищення людей під час війни.

Похоронено бл. п. Степана Гладкого

Джерзі Сіти. — Понад 100 осіб взяло участь у похоронах бл. п. Степана Гладкого, одного з найстарших і колись найактивніших піонерів Американської України, що впродовж понад 50 років працював в друкарні „Свободи". Бл. п. Степан Гладкий помер минулого четверга, 2-го липня, на 69-му році життя. У похоронах, що відбулись з похоронного заведення Івана Ковальчика до місцевої української католицької церкви св. Петра і Павла, де Богослуження і похоронні відправи відслужив всч. о. Зиновій Бачинський, взяла участь у першу чергу найближча родина Покійного — Дружина Катерина, син інж. Еміль, що є управителем великого хемічного підприємства, та Реймонд, дочка Люба, замужня Козачок, братанич Покійного, відомий пластовий і громадський діяч інж. Яро Гладкий та інші. Український Народний Союз та „Свободу" репрезентували в церкві гол. предсідник Дмитро Галичин і гол. касир Роман Слободян, що опісля, на цвинтарі промовляв над відкритою могилою, ред. А. Драган, найстарші співробітники з друкарні „Свободи" Теодор Гіль і Дмитро Кравець, дир. Петро Постолюк з Адміністрації „Свободи" та інші. На іншому місці в цьому числі передрукована автобіографічна стаття Покійного про його початки в Америці та працю в друкарні „Свободи". Вшановуючи пам'ять свого співпрацівника, який все своє життя відзначався великою жертвенністю на народні цілі, Видавництво „Свобода" та його працівники як і працівники канцелярії УНС склали 62.50 долярів на харитативні цілі ЗУАДКомітету.

Совєти твердять, що вистрілили у ракеті і відзискали 2 собаки та крілика

Москва. — Московське радіо повідомило в понеділок 6 липня, що ще 2 липня вистрелено в сферичні простори ракету з двома собаками і криликом та що звірята живі й цілі вернулися на Землю. Собаки називались „Відважна" і „Сніжинка", крилик був очевидячки безіменний. Ракета була типу одноступневої на середній засяг, але важила, разом з інструментами та звірятами 4,400 фунтів. Совєтська ракета, з якою вистрелено в засвітні простори рік тому собаку „Лайку", важила 1.122 фунти. Совєтський комунікат, що його кількакратно передавано, як велику сензацію, підкреслює, що цей останній експеримент доказав, що міжпланетна радіяція не шкодить живим створінням. Совєтський комунікат нахваляється, що осягнено „новий тріюмф совєтської науки" та що зроблено поважний поступ на шляху до випущення в міжпланетні простори живої людини. Чому Совєти стримались з проголошенням тієї події від 2 до 6 липня — нічого не пояснено. Так само не подано висоти, до якої долетіла ракета, ані не подано її опису та місця, з якого вистрілено ракету і як собаки дістались назад. Нема взагалі ніякого доказу на правдивість цієї події — поза совєтськими словесними твердженнями. У совєтському комунікаті нічого не згадується про те, що американці випустили в міжпланетний простір місяць тому — і відзискали живими — дві мавпи.

В АМЕРИЦІ

● Президент Айзенгавер чотири дні відпочивав разом з дружиною в Кетоктинських горах уМериленді. Там відвідали його колишній секретар скарбу Джордж М. Гомфрі, генерал Алфред Грунтер і Вільям Робінсон. У понеділок рано Президент вернувся до столиці.

● 2-го липня вибухла у Пентаґоні (Вашінґтон) пожежа, яка спричинила шкоду на 30 мільйонів долярів (згоріли електронічні машини). Згоріло багато секретних документів. Гадають, що пожежа виникла внаслідок несправности електронічних проводів. Гасило вогонь 300 пожежників, які прибули з дистрикту Колумбія, Вірджінії і Мериленду.

● У Гавані заарештовано 10 чоловіків і одну жінку, членів політичної організації, яка виступає проти Фіделя Кастра. Одночасно в Маямі, Флорида, 200 кубинців розбили вікна кубинсько - протикомуністів. Вони вдерлися до залі і з криком „Нехай живе Росія!". Цю акцію зорганізував кубинський консул А. Гідальґо.

● Управа залізничої лінії Савтерн Рейлвей Систем замовила 1,240 вантажних залізничих вагонів на суму 25,309,000 долярів. 1,205 вагонів мають бути зроблені з алюмінію і сталі, а 35 із сталевого стопу. Ці вози будують фірми в Алабамі і в Ню Джерзі.

● Колишній польський летун, 37-річний Христофор Грабовський, сам-один перелетів малим корабликом ізТунісії до Ню Йорку. Це — третя особа, яка одинцем в човні перепливла Атлантик. Х. Грабовський плив 8 місяців і мав зі собою 40 галонів води і 300 пушок харчів. Коли він прибув до Ню Йорку, мав ще залишок харчів ще на 5 днів. Грабовський проситиме про американське громадянство.

● У Дітройті підвищено ціни за їзду автобусами до 25 центів. Це перше підвищення за їзду автобусами впродовж 7-ох років.

● В Буенос Айресі відбувся поєдинок між двома політиками — колишнім віце - президентом Ісааком Рохасом і конґресменом Робертом Ґалеаном. Причина поєдинку — політична образа. Обидва противники вистрелили по разу з пістолів і розійшлись неприминені.

У СВІТІ

● Амбасади ЗДА за кордоном щорічно влаштовують в день 4-го липня парадне прийняття для американських колоній та дипломатичного корпусу. Найбільше прийняття цього року відбулося в американській амбасаді у Римі; 2,300 гостей, здебільша американці, випили 400 пляшок вина та 2,300 пляшок безалькогольних напоїв. Друге прийняття охопило 2,200 гостей з-посеред італійського урядового та товариського світу. Амбасадор Джеймс Целлербах, промисловець з Каліфорнії, витратив на це прийняття суму, що перевищує його річну платню. Такий самий „бизнес" робить щороку амбасадори в Парижі і Лондоні — тому з-правила є вони дуже заможні.

● Анастас Мікоян, совєтський віце-прем'єр, на прийнятті в канадійській амбасаді в Москві рішуче висловився проти — джезу. Він заявив, що „комуністичний смак" противиться джезовій музиці. Коли йому звернули увагу на те, що члени комсомолу виявляють велику симпатію для джезу, Мікоян відповів: „Між найбільшими консервативними є також поділені думки про те, що таке музика".

● Уряд З'єдиненої Арабської Республіки (Єгипту і Сирії) ще прилюднив, що Асуанська гребля над Нілем, на будову якої Совєти призначили 100 мільйонів долярів, коштуватиме загалом 820 мільйонів долярів. Її будова триватиме 8—10 років, а площа, яку вона займатиме, в 16 разів буде більша від площі, що її займає піраміда Хеопса. Гребля матиме 5 км. (3,5 милі) довжини, і 110 метрів висоти. Озеро, що його створить ця гребля, — як велитенський збірник для води для нав'одновання пісків обабіч Нілу, сягне на 150 км. (93 милі) вглиб Судану.

● Гайле Селассі, етіопський монарх, який прибув на двотижневі відвідини до СССР, після офіційних прийнять і нарад в Москві виїхав до Криму, звідкіля, мабуть, поїде на Кавказ.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N. J.

Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

ПЕРЕДПЛАТА:		SUBSCRIPTION RATES:	
На рік	$ 12.00	One year	$ 12.00
На пів року	6.25	Six months	6.25
На три місяці	3.25	Three months	3.25
В Джерзі Сити і закордоном:		Foreign and Jersey City Rates:	
На рік	$ 14.00	One year	$ 14.00
На пів року	7.50	Six months	7.50
На три місяці	4.00	Three months	4.00

За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріяли.

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.

Адреса: "SVOBODA", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ФРАНЦУЗЬКО-НІМЕЦЬКА ПРИЯЗНЬ

Повернення в минулу неділю — на пів року перед договірним терміном — найбільш упромисловленої німецької провінції Зарщини до повної єдности з Західньою Німеччиною, кинуло знову яскраве світло на глибокі зміни, які заходять в структурі післявоєнної Европи. Зарщина була для Франції наче символом німецького промислу і капіталу на службі німецькому імперіялізмові. Тому після першої світової війни Франція рішила відірвати Зарщину від зв'язку з Німеччиною. Зарщину віддано під вірче управління Комісії Ліґи Націй із правом Франції експлуатувати зарський вугільний басейн протягом 15-ох років. Але 1 березня 1935 року Ліґа Націй звернула Зарщину Німеччині. Коли ж промисл тієї области знову став одною із підстав відбудованої за Гітлера німецької воєнної машини, після останньої війни Франція підпорядкувала Зарщину своїй адміністрації. Від 3 січня 1948 року Зарщина дістала півавтономний статут, на який погодились західньо-німецький і французький уряди в ім'я збереження *політичної гармонії*. Проте зарські німці, яким признано право останнього слова щодо своєї долі, відкинули у плебісциті 23 жовтня 1955 р. цей міждержавний компроміс і висловились за прилучення до Західньої Німеччини. Французи чесно дотримали договірного зобов'язання вшанувати волю зарців і — хоч із важким серцем — підписали з Західньою Німеччиною новий договір 4 червня 1956 року, який передбачав політичне об'єднання Зарщини з Західньою Німеччиною на 1 січня 1957 р., та господарське об'єднання на 1 січня 1960 р. Таким чином уже два з половиною роки тому Зарщина стала десятим „краєм" Німецької Федеративної Республіки (Західньої Німеччини), але між нею і Західньою Німеччиною все ще існував митний кордон і зобов'язувала в ній французька валюта. Припинилось це саме минулої неділі — на пів року раніше від передбаченого терміну.

Ця ніби маловажна подія на тілі гігантського конфлікту між Сходом і Заходом характеристична саме для того „вирівнювання лінії", що проходить у вільному світі під тиском небезпеки совєтського імперіялізму. Совєтські партійні доктринери, які зневажливо споглядають на „гнилий Захід", не розуміють по нинішній день тієї внутрішньої сили демократичної системи, яка наче автоматично породжує *в різних країнах державних мужів, що в ім'я спільного вищого інтересу лагодять свої найважчі спори*. Саме цей глибокий внутрішній сенс демократичного світогляду й демократичного державного устрою привів до такої швидкої переоцінки поглядів і настроїв у німецькому і французькому народах. Протягом 70-ох років Франція тричі ставала жертвою неспровокованої німецької аґресії, зазнавши за кожним разом — у 1870, 1914 і 1940 роках — великого спустошення. І ось досить було останніх 14-ох років, щоб — у зміненій міжнародній конфіґурації сил — замість давньої ворожнечі настала між двома країнами приязнь. Це приязнь чисто розумова, не сантиментальна, проте вона реальна і сперта на ділах, на спільності інтересів і на обосторонній льояльності.

Конрад Аденауер перейде до всесвітньої історії, як той німецький державний муж, який поставив перед німецьким народом велику ціль: *осягнути об'єднання поділеної країни і відбудувати її політично-моральний престиж і господарське значення в світі через тісну співпрацю з Заходом*. І до цієї цілі він ступає вперто й послідовно та задля неї відсуває всі перешкоди, що виринають внаслідок давніх антаґонізмів. Він знайшов по стороні Франції зрозуміння в таких державних мужів, як Роберт Шуман, Жан Монне й багато інших — включно з теперішнім президентом ген. де Голем, хоробрим оборонцем вільної Франції проти німецької інвазії. Коли ж де Голь, вернувшись рік тому до влади, поставив тезу „нема Франції без французької величі", то він рішив, що цю „велич" Франції може привернути не продовжуванням історичного спору з переможеною Німеччиною, а консолідацією французьких посілостей, оздоровленням французької економіки та здобуттям рівнорядного голосу в міжнародних справах з Америкою і Англією. Відціль тепер більша гармонія між нинішньою Францією і Західньою Німеччиною, як між Францією і Англією (спір за межі спільного західньо-европейського господарського ринку) та Францією і ЗДА (спір за участь в атомових тайнах). Але й ці західні спори — незначні і будуть напевно вирівняні. Бо вони куди-куди менші, як спільна небезпека, що зависла над світом від комуно-московської загрози.

ДОЛЯР І ЗОЛОТО

Недавно часописи повідомили про те, що запаси золота в державній скарбниці впали нижче від 20 більйонів долярів, це значить дійшли до такого стану ,який був 26-го червня 1940 року, і становили 19,771,000,000 дол. Минулого року часописи часто алярмували публічну опінію в зв'язку з тим, що „золото втікає" із ЗДА ,бо чужі країни скуповують його за доляри по визначеному згори курсі, збільшуючи таким чином свої запаси золота. Деякі економісти побоювались, що оце скуповування американського золота може спричинити втечу від доляра в цій країні, але інші економісти й фінансисти заспокоювали людей тим, що дотеперішній відплив золота в Европу ще не загрожує вартості доляра.

Тепер економісти рекомендують урядові вести таку економічно-фінансову політику, яка припинила б утечу золота із ЗДА. 30-го червня ц. р. в спільній конґресовій економічній комісії представник департаменту торгівлі Волтер Ледерер, професор Массачусетського Технологічного Інституту Чарлз П. Кінделберґер, проф. Джордж Вашинґтонського університету Роберт Е. Болдвін, заявили, що уряд ЗДА мусить дбати про те, щоб не було дефіциту в торгівлі з закордоном, і щоб золото не втікало через Атлантик до Европи. Три з них оптимістично дивляться на майбутню вартість доляра, але проф. Шмідт передбачає можливість „втечі від доляра" закордоном, що може спричинити дальше поважне зменшення резерв золота ЗДА.

Очевидно, що ніхто з економістів не рекомендує ухвалювати якихось законів, щоб неможливити відплив золота за океан. Фахівці дораджують лише усунути ті причини, які уможливлюють скуповування американського золота европейськими урядами і захитують довір'я до американського доляра ,який досі оцінювано нарівні з золотом.

Є кілька причин цього явища, і деякі з них викликали самі американці:

1. *Після закінчення світової війни в Европі та Японії*, ЗДА почали допомагати переможеним країнам відбудовувати знищену промисловість. Внаслідок цього переможені держави за американські гроші відбудували свої фабрики та вивінували їх в наймодерніші машини. Тепер ті держави продукують дуже добрі товари, якими можуть із успіхом конкурувати з дорогими американськими товарами.

2. ЗДА кожного року видають по кілька більйонів долярів на допомогу закордонові. І так, лише на військові видатки закордоном в 1958 році ЗДА витратили 3,365,000,000 долярів. Приватні фірми інвестували в тому самому році 2,924,000,000 долярів. На подорожі закордоном видано 1,454,000,000 долярів. В загальному, згідно зі статистичними даними, надрукованими в тижневику „ЮС Нюз енд Ворлд Ріпорт" з 29-го червня, в 1958 році вийшло за кордон аж 26,885,000,000 американських долярів.

В тому самому році ЗДА дістали з-за кордону лише 23,460,000,000 долярів, отже дефіцит становив 3,425,000,000 долярів. Внаслідок цього закордонні уряди мали надвишку долярів і, скориставши зі свого права, закупили в 1958 р. у ЗДА золота на 2,275,000,000 долярів, а цього року до кінця травня — на 346 мільйонів долярів. З останньої суми видко, що темп відпливу золота закордон значно зменшується.

3. ЗДА ведуть широку торгівлю з закордоном. І так, в 1957 році ця країна дістала була з-за кордону 27,687,000,000 долярів, а в 1958 році тільки — 23,460,000,000 долярів. В цих сумах найбільші позиції творять суми ,що їх ЗДА дістали за продані товари: в 1927 році ця сума становила 19,327,000,000, а в 1958 році — 16,207,000,000. Статистичні дані з цього року не виявляють зросту експорту.

Обраховано, що закордоном є коло 14.9 більйона долярів, а до кінця 1959 року ця сума може зрости до 19 більйонів. Якби всі ті доляри треба було виміняти на золото, то всі американські золоті резерви поплили б до Европи. Але практично це є річчю неможливою, бо лише коло 8 більйонів долярів закордоном належать таким інституціям, які можуть домагатися золота за доляри. До того ж ніколи ще не було так, щоб усі нараз інституції, що посідають доляри, домагалися виміни їх на золото.

Все таки ЗДА мусять вести таку фінансову й економічну політику, яка заохочувала б людей тримати доляри, бо це було б корисніше для їхніх власників. Збільшені відсотки від позичок можуть заохотити власників долярів інвестувати їх у ЗДА, а не тримати в себе золото. І цього року відплив золота із ЗДА сповільнився. Американські фірми мусять зменшувати кошти продукції, щоб мати можливість з успіхом конкурувати з закордоном. Уряд ЗДА і Конґрес повинні подбати про те, щоб федеральні бюджети не були дефіцитові, бо дефіцит в бюджеті — це ознака інфляції валюти.

Деякі економісти домагаються, щоб ЗДА зменшили або й зовсім зліквідували допомогу закордонові, яка сприяє відпливові долярів закордон. Европейські країни відбудувалися за американські гроші, кажуть ці економісти, і тепер свої капітали вкладають в Африці або й в Азії, дістаючи й надалі допомогу з Америки. Західня Европа й Англія могли б уже розбудовувати свою оборону з власних фондів.

Ці справи треба урегулювати окремими договорами, і є деякі познаки, що незабаром вони будуть вирішені в інтересі і Европи й Америки.

ОБЛІТАЮТЬ НА ВІТРІ...

Облітають на вітрі клени,
Як дівочі мої літа.
Чому ж в грудях моїх шалено
Серце збуджено калата?

Тільки б ти не почув у ці ночі
Калатання його гучне.
Тільки ви, мої власні очі,
Та не зрадьте, бува, мене...

Мов люстерко, дощу калюжі
Відбивають осінню ніч.
Ти розкажеш мені, мій друже,
Як чекаєш із нею стріч.

Про печальну свою розлуку
Мені скажеш ти в ночі ці.
Тільки довго гарячу руку
Не тримай у своїй руці...

Попрощаюся біля хати,
Ухоплюся за хвіртки пруг.
І ніколи тобі не взнати,
Що для мене ти більш ніж
друг.

ЛЮБОВ ЗАБАШТА

ЗА ФАСАДОЮ СОВЄТСЬКОЇ ВИСТАВКИ

Совєтська виставка в Ню Йорку вже від першого дня, як і можна було сподіватися, набрала широкого політичного, а то й міжнародного posмаку. Короткі, куртуазійні відвідини Президента ЗДА в Колізеї, в асисті віце-президента Ніксона й цілого ряду менших достойників нашої країни, звернули увагу світу на цю, коштом 15-ох мільйонів долярів влаштовану совєтську „зустріч на вершинах".

Перші коментарі американської преси „невтральні", неприхильні або явно неґативні щодо самого змісту виставки. Вістря уваги обсерваторів і аналітиків, зокрема поважних часописів, звернене на те, що криється за її лаштунками. Перше, що офіційні чинники ЗДА свідомо й пляново вчинили — це дали згоду на задоволення різних побажань Москви щодо головного господаря тієї виставки, „високого" гостя з СССР, віце-прем'єра Козлова. А всі ті компроміси вчинено в тій цілі, щоб потім, після відкриття американської виставки біля Москви, такі самі привілеї дав совєтський уряд нашому віце-президентові Ніксонові.

Москва поставила домагання, щоб: 1. Козлов мав змогу зустрітися з президентом Айзенгавером; 2. щоб ця друга щодо ранґи особа в СССР мала змогу виступити в американській телевізії; 3. щоб їй дано було дозвіл відбути широку подорож по території ЗДА (конкретно в такі міста: Вашинґтон, Сан Франсіско, Дітройт, Шикаґо та Питсбурґ) і врешті 4. щоб під час тієї подорожі дано можливість червоному віце-прем'єрові зустрічатись із ким він захоче, словом, мати контакт із сірим громадянином ЗДА. За те, в порядку взаємности, совєтські власті дозволять віце-президентові Ніксонові, після кількох днів перебування в Москві, відвідати ряд великих міст СССР, навіть в азійській його частині. З тією, теж взаємною клявзулею, американський достойник прилетить своїм літаком лише в Москву, а решту поїздки відбуватиме совєтським літаком.

Як бачимо, старобіблійне „око за око, зуб за зуб" застосовано і в цьому випадку з найбільш дбайливим збереженням букв закону по обидвох сторонах. Телевізійний виступ Козлова мав спонзорувати Клюб Закордонних Письменників з осідком у Вашинґтоні, але сам Козлов відмовився виступати в телевізійному інтерв'ю, ніби з уваги на вкорочення часу Мікоянові, а насправді, мабуть, з остраху перед запитами американських журналістів!

Перші політичні прогнози у зв'язку з відкриттям совєтської виставки приблизно такі: Вашинґтон буде пильно слідкувати за новими совєтськими пропозиціями, зокрема в справі відпруження берлінської кризи, але зі свого боку американські керівні чинники не будуть поспішати з новими контрпропозиціями.

В ряді американських пресових органів подано чимало вісток про совєтського гостя Козлова: який його родовід, яке минуле та які шанси на майбутнє. Як виходить із тих вісток, Козлов ,якому тепер 51 рік, народився в селянській родині біля Москви, розпочав свою кар'єру від п'ятнадцятого року життя, як робітник у текстильній фабриці в Москві. В 1930 р. покінчив Ленінградський Політехнічний інститут з титулом інженера. В цьому місті почав вибиватися на щораз вищі щаблі совєтської ієрархії. В 1950 році став депутатом совєтського „парляменту" ,а вже в 1952 р. фіґурує як член всевладного Політбюра.

В противагу до вибухового Нікити Хрущова, кажуть американські обсерватори, Козлов завжди додержує „джентлменської" лінії, говорить про невтральні справи, найбільше про погоду... Американські дипломати, які роками зустрічались із Козловим у Москві, навіть не знають, чи він одружений. На думку одного із закордонних дипломатів у Москві ,він, як і його партнер по державній ранзі, Мікоян, слухняні й тихі виконавці волі Хрущова.

Коментатори американської преси однозгідні в тому, що Козлов належить до числа найбільш довірених осіб червоного диктатора і, з огляду на його молодий вік, а тепер — добру нагоду запізнатися з американським способом життя, зустрітись з державними мужами нашої країни тощо — є потенціяльним кандидатом на місце літнього вже Хрущова.

У ЗДА Козлов проведе 16 днів, подорожуючи від Атлантику по Пацифік. Чи його враження та обсервації з першої руки — про настрої американського суспільства супроти нахабної поведінки Хрущова щодо ЗДА та вільного світу — навчать його, можна сумніватися.

Офіційна візита Козлова у ЗДА зовсім не захоплює американське суспільство, а також його виразника і трибуна, американську пресу, зокрема ту, що надає тон публічній опінії. Бостонський „Ди Кришчен Саєнс Монітор", звітуючи про перші дні перебування Козлова у ЗДА, також про відношення до нього державних чинників нашої країни ,подав вимовний заголовок до своєї статті: „З'єдинені Держави дали Козлову в руки чисту карту". Значить, не так легко буде йому „підвести" Вашинґтон...

І. Л.

ГОЛОСИ ЧИТАЧІВ

У СПРАВІ СОВ. ВИСТАВКИ

30-го червня цього року в Ню Йорку відкрито совєтську виставку. Відвідавши в перший день цю виставку, з розмов і дискусій відвідувачів, я майже на кожному кроці чув, як комуністичні поплентачі вихваляють „щасливе життя" в Совєтському Союзі, а ганять і нарікають на Америку і взагалі на Захід. Можна припускати ,що ті поплентачі добре підготовані для такої пропаґанди, бо усі вони вживають тих самих арґументів.

Було б добре нам, українцям нюйоркської метрополії, стати в обороні Америки і вільного світу. Багато з нас одержує листи від рідних і знайомих з України, а ще більше з нас є живими свідками і жертвами комуністичного режиму. Тож наш обов'язок, з вдячности до нашої нової батьківщини — дати відсіч тій пропаґанді комуністичних поплентачів. Наші студенти, члени організацій молоді, кожний свідомий українець ,який відвідає цю виставку в Колізеї, має добру нагоду правдивими твердженнями протидіяти комуністичній брехні.

Л. Г.

† Степан Гладкий

ПІВ СТОЛІТТЯ ЗА ЛІНОТИПОМ

(Передрук з Ювілейного Альманаха „Свободи", 1953)

Як „Свобода" обходить своє 60-ліття, мені бракує тільки ще чотири роки, щоб я міг з нею обходити 50-ліття моєї берзперервної праці в її друкарні. Багато води переплило за той час в Гудсоні, але й чимало олова перетоплено за той час в друкарні „Свободи". Бо через руки друкарів та через лінотипи перейшли не тільки кожна літера в десятках і сотках примірників „Свободи" кожного з її 60 річників, але й безліч найрізнородніших інших робіт: — книжок, календарів, брошур, плякатів, програмок, летючок та всілякого іншого „друкованого слова". Друкарня „Свободи" сьогодні це велика фабрика і велике підприємство, з десятками робітників та десятками тисяч долярів обороту й прямо вірити не хочеться, що вона розвинулася з такого друкарського „варстату", який я застав майже півсторіччя тому.

Я приїхав до Америки точно 6-го березня 1906-го року із Стрілич Старих, Бібрецького повіту. Було мені тоді всього 16 років і приїхав я разом з 16 іншими хлопцями та дівчатами з „наших околиць". Привіз нас аґент, на ласку якого ми всеціло були здані в цьому направду Новому Світі. З корабля відправили мене відразу до Перт Амбой в Ню Джерзі, але там я побув лише кілька днів та приїхав до Ню Йорку, до свого краяна Степана Шевціва. „Накрутившись" по Ню Йорку та не знайшовши жадної праці, поїхав я працювати на фарму на Лонг Айленд. Попрацював я там місяць, заробив перших своїх 17 долярів, і знову приїхав до Ню Йорку „шукати щастя", але тільки втратив свій заробіток та знову помандрував на фарму. Побувши на фармі, вже на іншій, ще один місяць та заробивши знову 17 долярів, я знов приїхав до Ню Йорку і тепер уже „доробляв", працюючи напереміну то при розвалюванні та при будові домів. Тут я заробляв уже по 7 до 15 долярів тижнево, — а тоді це були великі гроші!

Через знайомих я довідався, що „угорський русин" Василь Сареч, який мав маленьку друкарню на 14-ій вулиці, пошукує хлопця до науки. Це було в 1907 році. Я зголосився і мені відразу це „ремесло" припало до душі. Я швидко переймав всі таємниці тоді ще примітивного в цій малій робітні друкарського мистецтва та здобув собі до тої міри довір'я її власника, що він, від'їжджаючи до „краю", хотів залишити на мене все своє підприємство. Але де мені, тоді 17-літньому хлопцеві, хотілось перебирати той „клопіт на здорову голову", отже я почав розглядатись за іншою подібною роботою. І так я за посередництвом Антона Цурковського ,що був співредактором „Свободи", власником і редактором якої був то-

(Закінчення на стор. 3-ій)

Д-р С. Дмоховський

БЕЗСОННЯ

Найбільш характеристичною признакою сучасного людського життя є величезні вимоги вкладу нервової енерґії. Боротьба за прожиток або удержання здобутої вже позиції вимагає натуги понад сили. В результаті більшість людей невдоволена зі своєї долі, живе в стані безнастанного подразнення нервової системи, що мучить і вичерпує більше, як найтяжча праця. Тому деякі люди шукають в алькоголі або, ще гірше, в наркотиках забуття і відпруження, оплачуючи здоров'ям хвилини омани, бо у них після цього з'являється почуття такого змучення, яке не лишає їх у всіх зайняттях, збільшуєтся потреба відпочинку, а передусім — сну. Одначе, сон не завжди приходить на заклик, а найчастіше приходить власне не тоді ,коли його найбільше бажаємо.

Чимраз більше пацієнтів голоситься у лікарів зі скаргами на безсоння. І не без рації сказав один невролог, що знаменом нашого часу є: боротьба за сон!

Найновіші досліди поставили нову тезу про причини сну та його ролі у відпочинку. Німецькі професори медицини, Міллер і Веліш, переконані, що сон-відпочинок є поновним насаженням електричного потенціялу нашого тіла. Ми ж віддавна знаємо, що багато процесів у нашому тілі супроводиться електричними явищами. Величина потенціяльної напруги дає нам почуття сили, працездатности і свіжости. Зниження цієї напруги викликає почуття втоми і безсилля.

Як і де постають ці електричні потенціяльні напруги?

Автори цієї теорії вважають, що ці два супротивні явища — змучення і відпочинок, не є якимось затрусненням чи відтрусненням, як давніше вважали, але виключно виладуванням і поновним наладуванням клітин нашого тіла новим запасом життєдайного електричного потенціялу. Дослідження всіх тих явищ коштувало незмірної праці цілих поколінь учених. Якась незнана життьова сила, яку ще не вдалося зміряти та дослідити, працює безнастанно над піднесенням електричного потенціялу наших клітин і соків. Це наладування тісно зв'язане з диханням, а тим самим з обігом крови. Життьова сила більша в молодості, під час росту, в реконвалесценції, як в старості або в недузі.

Хемічні процеси ,які відбуваються безнастанно в клітинах нашого тіла, такі складні, що навіть частинного їх пояснення тут подати не можемо: це вимагало б від читачів ґрунтовної підготови і дуже збільшило б розмір цієї статті. Хоч електрична енерґія, яка виходить з мікроскопічно малої клітини, природно дуже маленька, остаточно сума, яка постає з мільярдів клітин і нервової системи, всилі викликати й підтримувати життьові процеси в нашому організмі, викликати біоелектричні збудники, які є підставою нашого мислення і діяльности.

Для повного відпочинку конечно потрібний — сон. Щось мусить діятися уві сні, що уможливлює поновне наладування тіла цією потенціяльною енерґією. Розкрити цю таємницю ми ще не можемо.

Сон прив'язує нас до землі, кожний з нас мусить скоритись перед непереможною силою сну. Через сон дістаємо силу, нове життя. Отже сон є не станом пасивним, а чинним, фізіологічним процесом. Він приходить у більш-менш реґулярних відступах часу, під впливом подразнення відповідних центрів мозку внутрішніми збудниками. Справа лікування безсоння не входить з обсяг цієї статейки. Вибір середників індивідуальний у кожному випадку, і тільки лікар може їх встановити.

На закінчення пару дрібних завваг. Кажуть, наприклад, що спати на лівому боці — нездорово. На нашу думку, здорова людина може на тому боці спати, на якому їй вигідно. Є також популярна думка, що добре випити перед сном чогось теплого. Це — незгідне з гіґієнічними законами, бо плин, виповнюючи шлунок, натискає на серце і робить сон неспокійним. А вже вживання алькогольних напоїв зовсім не вказане. Коли хто дуже змучений чи подразнений ,найкраще взяти перед сном теплу, — не гарячу — купіль. Уникати тяжкостравної їжі, приймати останню поживу за дві-три години перед сном. Добре з'їсти якийсь овоч, яблуко ,помаранчу. Невеликий прохід, нудна лектура теж добре підготовляють до сну. Спальня має бути перед сном — навіть і взимі — провітрена. До полудня тримати вікна відчинені, щоб усунути нічні випари. Для дітей має бути кімната тепліша, тому добре з інших причин, коли діти сплять в осібній кімнаті. Спати по обіді не слід, бож таким способом ми надбираємо частину нічного сну. Можна сидячи трохи подрімати, щоб відпочити. Вліті спати в легких полотнянках, взимі у фланелевих одягах. Сон перед північчю найкраще сприяє відпочинкові. Спати треба поодиноко, бо руки другої особи, зокрема малих дітей, перешкоджають спокійному спанню.

ЩЕ ОДИН СУМНИЙ СПОМИН

Коли на сторінках преси з приводу сорокових роковин трагічної смерти отця Остапа Нижанківського появилися не тільки спогади про його всесторонню діяльність, але також подробиці самої трагедії, то хай і мені буде вільно, як одиноко може ще живучому свідкові тієї трагедії, доповнити ці спогади ще точнішими подробицями.

В днях 18-19 травня 1919 р., коли по відході Української Галицької Армії польські війська зайняли місто Стрий і почали арештувати визначних українських національних провідників, заарештували тоді одного з перших у Завадові під Стриєм тамошнього пароха, відомого композитора отця Остапа Нижанківського. Два дні держали його замкненого у стрийській тюрмі, а опісля вивели з неї і повели в сторону залізничої стації. „Чи всш, попє, ґдзє ти ідзєш?" — питали по дорозі жандарми отця Нижанківського. „Напевно до залізниці", — відповів Покійний, очевидно думаючи, що кудись вивозять його дальше за Стрий. За словами прохожих людей, жандарми на цю відповідь тільки підсміхались. Вели Покійного залізничим шляхом у напрямі Львова, а коли дійшли до рампи — оподалік стрийського цвинтаря — задержались. Тоді один з жандармів підніс кріс і іронічно запитав: „А тераз, попє, повєдз, чи єст Україна?" Отець Остап, мабуть, зрозумів наміри жандармів. Він гордо підніс голову догори і сміливо відповів по-українськи: „Україна була, є і буде!".

Ледве пролунали останні слова, з крісів розлючених жандармів посипались стріли і отця О. Нижанківського не стало між живими. Бачили й чули Покійника в ці останні хвилини його життя люди, які працювали на сусідньому полі і яких жандарми змусили викопати яму та поховати тіло. Це були наочні свідки, які зараз повідомили дружину Покійного і родину про трагічну подію. Минуло кілька днів, заки вдова зі сестрою о. Остапа дістали у польських властей дозвіл на відкопання провізоричного гробу та перенесення тіла на цвинтар.

24 травня 1919 р. о год. 6 ранком спішила мала горстка людей на місце страчення. Були це: вдова Покійного п. Галя Нижанківська, сестра його п. О. Бобикевич, братова вдови п. О. Бачинська, авторка цих рядків, та декілька сторонніх осіб. Там чекали вже польська жандармерія і гурток людей. Один із жандармів звернувся до цих людей, щоб викопали тіло. Люди, які за життя так шанували Покійного, почали легенько порушувати землю, щоб не зачепити та не пошкодити тіла. На це крикнув один із жандармів: „Прендко, прендко, бо далєй злєці сєн цале място! Цьонґнонць ґо за ноґі!" Цей страшний і зворушливий момент ніколи не затерся в моїй пам'яті, хоч бачила та пережила опісля не одну тяжку трагедію. Ми стояли наче закам'янілі, тільки важкий стогін видобувався з наших грудей. Але сльози з нас ніхто не уронив — завеликий біль прошивав наші серця. Відтак вложили тіло отця Остапа в білу просту домовину і відпровадили мовчки на цвинтар, на вічний супокій.

Так відійшов від нас передвчасно отець Остап Нижанківський ,який ціле своє життя трудився для української справи. Окрім священичої праці та праці композиторської, брав участь в культурно-освітнім, економічнім та політичним житті. Не було в тих часах на Стрийщині інституції, в якій не працював би Покійний отець Остап. Закладав „Просвіти", кооперативи, щадничі каси, заложив у Стрию „Молочарський Союз" та довів його до найкращого розквіту. Був диригентом стрийського хору „Боян", був маршалом повіту та два рази вибраний послом до Галицького Сойму.

Минуло 40 літ від тої трагічної події, та рідко згадувалось на сторінках преси того великого патріота-священика і музику-композитора.

Тому авторка цих рядків, яка зі своєю родиною жила в найближчих дружніх відносинах з родиною Покійного, з великим зворушенням і вдячністю прочитала спогади професора О. Залеського та пана А. Кігічака про отця Нижанківського. Вони кинули ясне світло на життя, діяльність, музичну творчість та трагічну смерть отця Остапа і пригадали українській спільноті про ще одного з наших численних Героїв-Мучеників, який упав жертвою ворожих наїздників.

Хай цих кілька слів полинуть на далеку могилу отця Остапа Нижанківського, як щирий відгук серця — за Його великі діла!

Вічна Йому Пам'ять!

Станислава Захаріїв,
Ню Гейвен, Конн.

ПІВ СТОЛІТТЯ ЗА ЛІНОТИПОМ

(Закінчення зі стор. 2)

ді Іван Ардан дістався до друкарні „Свободи".

„Свобода" приміщувалася тоді при 184 Гудсон Стріт в Ню Йорку. Це був малий, однородинний дім, хоч і на три поверхи, що його перероблено та сяко-тако пристосовано до потреб редакції і друкарні. В друкарні „Свободи" була тоді, руками накладана, преса до друкування газети, був „фолдер" до складання газети, був малий „джабер", на якому друковано афіші, летючки та інші менші роботи, і був теж один лінотип, хоча „Свободу" складалося переважно руками. Завідателем „Свободи" був Ардан, а технічним управителем був Андрій Савка. В друкарні було тоді вісім робітників: чотири українці, один поляк, один жид і два американці. В редакції був — як згадано — тоді секуляризований священик Іван Ардан, а співредактором був Антін Цурковський. „Свобода" появлялася тоді раз в тижні. Висоту її тиражу в тому часі я не пригадую собі, але знаю, що за дальших три роки вона була зросла до яких 16,000 примірників.

З моїм приходом „Свобода" була приватною власністю Ардана, хоч і вважалася за „союзову газету". Десь в 1907 році її відкупила від Ардана окрема Спілка, до якої належали: Кость Кирчів, Олекса Шаршонь, Гаврило Дзядик та Андрій Савка. Раніше Ардан мав купити „Свободу" від о. Дмитрова за дуже дешеву ціну. „Свобода" була власністю Спілки всього два чи три роки і опісля перебрав її УНСоюз, головою якого був тоді Кирчів. Щойно в 1911 р. УНСоюз купив будинок в Джерзі Ситі, куди й перенесено „Свободу". За часів Спілки управителем „Свободи" був Савка, а після перебрання її Союзом, управителем став Кирчів. Щойно опісля конвенція знову призначила управителем А. Савку.

Перейшовши на працю до друкарні „Свободи", я виконував всяку друкарську роботу. Тоді в друкарні „Свободи" друкувались, крім принагідних друкарських робіт, ще й церковна газета „Пастир" та гумористичний двотижневик „Шершень". Працювали ми по 8 годин денно і по 6 днів в тижні. Початково я заробляв по сім долярів тижнево, а як „Свобода" перейшла до Джерзі Ситі, то моя тижнева „пейда" виносила вже 13 долярів, а під час першої світової війни я заавансував до 23 доляри тижнево. „Свобода" виходила тоді вже по три рази на тиждень. Крім того, Союз мав тоді окрему Просвітну Комісію, головою якої був В. Сіменович, та яка почала видавати кожного місяця по книжечці, на 20-30 сторінок друку.

В перших роках мого побуту в Америці, як і в пізніших часах, вся громадська робота утотожнювалася з УНСоюзом і „Свободою". Вже в тому самому році, коли я приїхав до Америки, отже в 1906 р., я вступив до УНСоюзу та належав до Відділу „Запорозька Січ". З тої назви ми всі були дуже горді. Раз ми „запорожці" — так на одних зборах постановили відповідно по-запорізькому зодягнутись. Задумали — зробили. Пішли ми до якогось кравця-поляка та з'оповіли йому в чому діло. Це було десь в 1907 році. Але полячисько, замість зробити з нас запорожців, „пошив" нас в польські улани. Як я звернув йому увагу на це, то він ще й вилаявся, мовляв, „як пан зна лепєй, то нєх пан шиє сам". Це було десь перед Великоднем, бо пам'ятаю, що в цих наших козацьких на польський лад костюмах ми стояли на сторожі коло Божого Гробу. До того ми ще й шаблі були придбали собі, але де в Ню Йорку дістанеш справжню, „криву" козацьку шаблю? Купили ми якісь тоненькі шпаги, а люди зупиняли нас на вулиці та розпитували, де то ми такі „чізнайфи" дістали.

Очевидно, що громадське життя тоді в нас „кипіло", бо навряд чи була яка неділя або субота, а то й звичайний робочий день, щоб на якусь ціль не „збирали". І ми давали. Дивилися один на одного і давали, хоч і не легко доляри не так легко, в кожному разі не так легко, як тепер. Крім долярів, ми давали ще й вистави. В нюйоркській громаді ми мали тоді доброго режисера Цурковського, я був суфлером і так ми майже кожного місяця „виставляли" то „За батька", то „Наталку Полтавку" і навіть „Запорожця за Дунаєм". Тоді, подібно як і тепер в Ню Йорку, ми не мали своєї залі і як зачали ходити по наймах, так — виходить — ходимо й дотепер. Музики вчив нас тоді Смолинський, наш жид, а хором диригував Мирон Гундич, що був дяком. Найгірше, що було, це те, що люди дуже спізнялись на наші вистави. Заповімо, бувало, виставу на год. 8-му, а люди починають сходитися коло 10-ої. Це коштувало нам багато нервів і раз я порадив — ми давали тоді „Запорожця" — щоб зачати точно, без уваги на публіку. І ми зачали дослівно при голих стінах, але після тої науки люди вже приходили точніше. Мушу додати, що тоді на наших виставах ми мали по 400 і більше людей, так що ніколи не мали втрати.

Всі наші вистави відбувалися з рамени і при УНСоюзі, біля якого зосереджувалось ціле наше громадське життя. Правда, існували й деякі інші організації, але ті більше політикували, а ми роботу робили.

Праця в друкарні „Свободи" не була легка, але ми її вважали за почесну і вона також підносила наше громадське значення. Ми, звичайно, більше від інших знали про те, що діється в Україні, в світі і в наших громадах, а крім того ми самі, не змовляючись, вважали, що ми повинні давати приклад іншим і робили це нашими пожертвами та нашою участю в громадській роботі. Від коли пам'ятаю, робітники „Свободи" і УНСоюзу завжди були перші, що складали свої пожертви на найрізнородніші цілі та з найрізнородніших нагод. Як не вірите, подивіться в річники „Свободи".

З теперішніх співробітників в друкарні „Свободи" найскоріше по мені прийшов Володимир Кушнір, колишній десятник Українських Січових Стрільців, і від нього ми знаємо точний перебіг всіх баталій, що їх зводили Усусуси. Опісля прийшов Степан Шимон і Теодор Гіль, а дальше Євген Парницький, Яків Кулинич та інші. Сьогодні всі вони вже висококваліфіковані знавці свого діла. Але вже найбільше розрослася друкарня після другої світової війни. Під час війни дуже бракувало фахових робітників в друкарні.

За ввесь час моєї праці в друкарні тільки раз, яких 12 років тому, ми мали непорозуміння з Адміністрацією. Нас було тоді 12 робітників і деякі домагалися підвишки зоробітної платні, перериваючи роботу, хоч не всі. Я сам, хоч підвишки не домагався, солідаризувався з тими, що покинули роботу. Опісля ми знову всі почали працювати на попередніх умовинах.

Можу додати, що перед війною мені запропонували, щоб я перебрав пост формана, бо підприємство розвивалося і треба було вже на місці допильновувати робіт. Я не хотів прийняти, але остаточно таки прийняв і видержав на тому пості аж до минулого року, коли то підірване здоров'я заставило мене покинути не тільки пост формана, але частинно і працю в друкарні. Майже півстоліття зо лінотипом — це не жарти, розбудову національного життя часи, бо свідомий, що евосю працею я дав і свій вклад в розбдову національного життя в Америці, так нерозривно зв'язаного із „Свободою".

(Ювілейний Альманах „Свободи" 1953)

З ЖИТТЯ ГРОМАД І ОРГАНІЗАЦІЙ

Академія в честь С. Петлюри в Нюарку, Н. Дж.

6-го червня в залі Української Централі відбулася Академія, присвячена пам'яті Голові Директорії і Головному Отаманові військ Української Народньої Республіки сл. п. Симонові Петлюрі, — 33-тю річницю його трагічної смерти.

Академію підготовив місцевий Комітет Вшанування Пам'яті С. Петлюри, в склад якого входили демократичні організації м. Нюарку. Вона відбулася під протекторатом місцевого Відділу УККА. На доповідача покликано чільного політичного діяча з часів визвольних змагань, нинішнього Президента Української Народньої Республіки в екзилі д-ра Степана Витвицького.

Перед початком Академії в дверях при вході до Централі пана президента УНРеспубліки зустріли його найближчі, старшини і вояки Армії УНР, науковці та керівники організацій на чолі з бувшим прем'єр-міністром УНРеспубліки проф. Борисом Мартосом. Він же й привітав п. президента д-ра С. Витвицького теплими словами.

Всі присутні на залі бурхливими оплесками, стоячи, вітали пана през. д-ра С. Витвицького.

Академію відкрив голова Комітету Вшанування Пам'яті С. Петлюри, п. К. Степовий, який просив присутніх вшанувати пам'ять С. Петлюри однохвилинною мовчанкою.

На оригінально прибраній сцені президент д-р Степан Витвицький виголосив патріотичну, наповнену фактами і спогадами, доповідь про життя і діяльність бл. п. Симона Петлюри. Наче перед власними очима проходили ті героїчні дії боротьби за Українську Державність, ті геройчні вчинки Головного Отамана під час визвольних змагань в 1918—1920 роках.

Перед доповіддю хор першої української пресвітерської церкви в Ірвінгтоні, під дир. Ю. Кириченка проспівав американський гимн, а після нього вся заля проспівала український гимн.

В художній частині виступив згаданий вже Хор під дириґентурою Ю. Кириченка і проспівав пісні „Чуєш, брате мій", аранжер. Ю. Кириченка, „Повій вітре" (муз. В. Ступницького), „Козака несуть" (муз. Леонтовича). Хор здебільша складається з тут народжених українських громадян, — з яких є не мала частина, що слабо говорять по українськи, проте цінять свої традиції, та обряди, люблять свою пісню і гарно співають та радо виступають на імпрезах.

Вірш Лисянського „Квітка на могилу С. Петлюри" з майстерністю виконала пані Оксана Равш. Солістка Ізабелла Фоменко виконала три композиції п. Миколи Фоменка при його акомпаніяменті.

На закінчення виступив жіночий хор Відділу СУА під керівництвом дириґентки пані О. Согор - Тарнавської.

Хор був зодягнений в жалобний український стрій, гарно проспівав: „Ой не зникли золотії терни", слова Л. Українки „Зірвалася хуртовина" слова Г. К. (муз. Витвицького), та „Далека Ти, а близька нам".

По Академії того ж 6-го червня в боковій залі Української Централі Товариство Прихильників Української Народньої Республіки м. Нюарку влаштувало прийняття для відзначення 75-ої річниці народження президента УНР в екзилі д-ра Степана Витвицького.

Прийняття започатковано молитвою, яку провів парох української православної церкви Святої Тройці о прот. Ф. Шпаченко. Ролю тостмайстра виконував д-р В. Бемко. На прийнятті виголошено цілий ряд привітів для д-ра Ст. Витвицького та УНРади. Всі висловлювали свою підтримку для Державного Центру УНР, і моральну і матеріяльну. Патріотичну промову з побажанням для Ювілята виголосила дир. хору Союзу Українок пані О. Согор - Тарнавська.

На привіти і побажання відповідав Ювілят, який дякував всім присутнім за щире і тепле прийняття.

На прийнятті жіночий хор 28 Відділу СУА відспівав кілька пісень, за що їх нагороджено рясними оплесками.

Молитвою, що її провів о. прот. Ф. Шпаченко, парох української православної церкви Св. Тройці, — закінчено прийняття.

Панахида по бл. п. С. Петлюри.

24-го травня в Укр. Прав. церкві Святої Тройці м. Нюарку відправлено Панахиду за спокій душі св. п. С. Петлюри в 33-тю річницю його трагічної смерти. Панахиду відправив місцевий священик о. прот. Федот Шпаченко, сказавши проповідь про Великого сина Української Землі С. Петлюру. На його заклик переведено збірку серед вірних на побудову Храму — Пам'ятника імени Симона в Парижі.

К. С.

В Дітройті освячено новий храм УАПЦ

В неділю 31 травня, велика громада вірних на чолі з духівництвом під гомін дзвонів зустрічала свого Архипастиря — Високопреосвященного Архиєпископа Григорія. Голова ЦРади В. Шипілка, піднiс хліб-сіль, старша сестра І. Черниш подала Владиці китицю квітів, діти квітами всипали дорогу. На сходах храму Владику вітав настоятель, просячи освятити працю рук парафіян — новозбудований храм св. ап. Андрія Первозваного.

У вівтарі почався чин освячення престолу (дар Д. Самара), пахощі св. мира наповнили весь храм. Після окроплення св. водою і помазання св. миром стін храму з вівтаря вирушила процесія з св. мощами свщмч. Макарія і вмчц. Варвари для обходу навкола храму. Знову лунали милозвучні дзвони (дар А. Завінського), переливаючись з могутнім співом хору, що в молитвах - співах просив Господа, зміцнити й цю церкву на камені віри, на святих своїх мучениках. Згадувалися й наші рідні новомученики — митрополити УАПЦ В. Липківський і М. Борецький та цілий сонм духівництва й вірних, замучених безбожною владою, бо й вони „славно страждали і вінчалися".

Найстарший священик з благословення Владики вклав св. мощі в підпрестольний хрест, і почалася Літургія.

Божественну Архиерейську Літургію в побожному піднесенні правив Владика Григорій в сослуженні отців: прот. Ол. Биковець — настоятель, протопресвітер Г. Сіваченко з Форт Вейну, о. М. Борисенко з Филаделфії, о. Т. Фінь з Рочестеру і о. Л. Склоний з Сиракюз. До гармонійного співу хору під керуванням п. А. Ковальської вливається могутній спів духівництва. Храм не вміщав вірних, яких на це свято зібралося понад 500 душ з Дітройту й околиць та делегації з Шикаго, Форт Вейн, Филаделфії, Клівленду, Флінту й Лондону, Онт., щоб помолитися в новому храмі за Матір нашу Україну і за скоре визволення її.

Серед вірних помітно з півсотні чоловіків з ромашкою в петлиці — це сестриці відзначили тих, які безкорисно працювали при будові храму, виробивши разом до семи тисяч рочих годин, виконуючи різну відповідальну працю. Якби не вони, то цей храм коштував би громаді щонайменше 60 тисяч дол. по стандартних цінах, а так обійшовся вполовину дешевше. Кращі з кращих, що виробили понад сто й більше годин (деякі 800—600—500 і т. д.), представлені вдячними парафіянами Владиці для нагороди похвальними грамотами. З ними разом часто працював фізично і настоятель, тому на прохання парафії Владика Григорій нагородив його Палицею, а під час Малого Входу, з нагоди 10-ліття священства нагородив настоятеля наперсним хрестом з оздобами. Не забув Владика в привітанні відмітити й вірну подругу життя прот. Ол. Биковця — паніматку Валентину, яка за 10 років виявила себе достойною помічницею пастиря УАПЦ.

З увагою вірні вислухали проповідь Архипастиря про значення добрих діл, як виявів живої віри. Великим ділом побудови цього храму своїми коштами й своїми руками вірні доказали свою віру в Бога, любов до Рідної УАПЦ; не словами, а ділом виявили свою пошану до мучеників за віру й УАПЦ. Владика палко закликав усіх українців-еміґрантів згуртувались навколо своєї Матері екзильної Церкви, бо вона не допускає розриву з традиціями й релігійно - національними ідеалами нашого поневоленого народу в Україні, молиться за скоре визволення і вірить в нього, покладаючись на всемогутність Божу.

Після Молебня понад 300 гостей засіло за багату трапезу, приготовану жертвенним сестрицтвом в залі Українсько - Американського Осередку. Присутніх привітав один з найстарших парафіян бр. З. Макогін, потім представлено було всіх будівників та видано похвальні грамоти архітектові Ол. Назарцеві з Клівленду, майстрові - будівничому Ол. Туницькому з Міннеаполісу і Ол. Завінському, мол., а решті відзначених видадуть грамоти пізніше.

З привітаннями від місцевих громадських організацій виступили проф. П. Гайда від Федерації Українців ст. Мишиґен, д-р Ол. Марітчак від УККА в Гемтремку, п. Л. М. Шумило від „Самопомочі", представники Об'єднання б. Вояків УПА (станиця в Дітройті), від Братства Вояків І-ої Дивізії УПА і від СУМА — „Орлик". З короткими привітаннями виступали о. Г. Сіваченко й Я. Зінчинко з Форт Иейну, о. М. Борисенко з Филаделфії та два місцеві іншонаціональні священики — представники Об'єднання православних священиків м. Дітройту. Бурхливі оплески викликало привітання Владиці Григорію, як Зверхникові УАПЦ, виголошене представником білоруських автокефалістів.

Вкінці був святковий концерт з участю відомого соліста П. Садового, п. В. Биковець, бандуриста - ветерана Г. Назаренка, артистки К. Бранки - Кривуцької з художнім читанням гуморески Ол. Зозулі „Недочитана Книжка" та молодих надійних талантів — В. Дем'яненка (піяно), Ю. Назаренка (бандура), Ю Слонського й Марусі Слободян (танок). Солістам акомпаніювала оперна співачка Лідія Горн. Більшість учасників концерту — парафіяни цієї парафії.

Подякою настоятеля Владиці Григорію й духівництву, сестрицям, Церковній Раді, парафіянам і гостям за присутність і жертвенність закінчилося це свято. З грудей присутніх залунало могутнє „Довгі літа" й „Іс полла" Владиці Григорію, як побажання щасливої дороги до Шикаґо і здоров'я й сил для служіння УАПЦ й українському народові.

О. Б.

Успіхи Лярииси Шевчук

Лярис Шевчук

З почуттям щирої радости і гордости зустрічає українське громадянство щораз частіші відомості про гарні досягнення своєї молоді в різних вищих школах ЗДА. Щораз частіше українська молодь талановитістю і працею здобуває передові місця. Сьогодні можемо відмітити небуденні успіхи Ляриси Шевчук у Клівленді. Після блискучого закінчення Линколн Гай Скул з похвальними грамотами й почесними відзначеннями в січні 1959 року Ляриса Шевчук, донька пп. Дмитра і Степанії, внесла прохання про прийняття до Оберлін Каледжу, однієї з найкращих наукових інституцій в ЗДА, де приймається тільки винятково здібних студентів. У відповідь отримала разом із ґратуляційним письмом з приводу дотеперішніх досягнень запевнення прийняття до каледжу з признанням повної стипендії на природознавчі студії. Смію додати, що панна Ляриса Шевчук була визначною ученицею в школі Українознавства, членкинею української пластової організації і бере тепер участь на лекціях Філії Університету Українознавства.

(В. Р.)

Короткі Вістки

● З'їзд Всеукраїнського Євангельсько - Баптистського Братства Північної Америки відбувся 27 - 31 травня ц. р. в Торонто, Онт. в Канаді. Головою нової Управи Братства обрано проповідника Ю. Донановця із Гартфорду, Конн. (ЗДА) а секретарем И. Веркуту із Честеру, Па. (ЗДА). На з'їзді вирішено відбути черговий з'їзд у Шикаґо в 1961 році, і відзначити ним 100-річчя смерти Т. Шевченка.

● В італійських ресторанах, барах і домах гри заборонено користуватись пружиновими машинами для гри „в кульки". На 15,000 таких апаратів повішено картку „нечинний". Неофіційно обраховують, що протягом одного останнього року італійці „втопили" в таких машинах коло 20 мільйонів долярів. Закон уневажнив ті машини від 1-го січня минулого року, але в дорозі ласки їх діяння продовжено на 6 місяців.

● Директор нюйорк. бюра в справах здоров'я Моріс Р. Філд рішив звернутися до всіх міських і приватних аґенцій із закликом спільно поборювати серед хлопців і дівчат шкідливу звичку куріння цигарок та інших тютюнових виробів. Деякі діти вже в 11 - 13 років починають курити, і це дуже шкодить здоров'ю.

Ділимось сумною вісткою
з Приятелями і Знайомими, що наш Дорогий
МУЖ, БАТЬКО і ДІДО,
Стефан ТУРИН
інженер надрадник залізничих доріг,
народжений 15-го серпня 1878 року
в Староміщині, пов. Тернопіль,
упокоївся в Бозі
в понеділок, 29-го червня 1959 р. у Відні,
залишаючи в глибокому смутку родину: дружину Олену, доньку Олену, внуків Богдана і Христину та зятя Юрія.

РОДИНА

Ще про виступ Ансамблю Бандуристок в Ленсінґу

Під музику бандур спів сприймався дохідливо слухачем, навіть який не знав нашої мови. Сприймання змісту що виходило по-за словесномовний зміст, сприймання змісту мелодії й музики, того вищого мистецького образу, що через нього мистецтво є сприйнятливим кожному в світі. Цісї особливости досягнув наш Ансамбль Бандуристок, і ми вважаємо це великим успіхом виступу. Авдиторія виявила признання бурхливими оплесками так захоплено, як нікому в той вечір.

Осягнений Ансамблем Бандуристок успіх був гарно доповнений успіхом танцювальної групи під проводом панни Іванни Драґінди. Чудова гармонія виключно гарних національних строїв, струмуючий рух і ритм танцю „Гуцулка" — робили захоплююче враження. Група показала себе вже в одному цьому танкові цілковито підготовленою для таких виступів.

Але мистецьким успіхом виступ нашої молоді на цьому Фестивалі не вичерпується. Цей виступ зробив не менший і політичний успіх. Не треба думати, що це українці люблять обтяжувати мистецтво політикою. Політика була присутня на Фестивалі в самому характері його. Фестиваль відбувався під гаслом братерства людей і сутеренности націй. Мистецтво на Фестивалі мало виразну політичну мову, воно маніфестувало волю народів на право вільно творити своє державне життя і розвивати свою національну культуру.

Українці зіткнулись тут з „старшим братом", який сьогодні в Україні нищить нашу мову, культуру, денаціоналізує нашу молодь, винищує фізично українську націю; з імперіялістом - росіянином зіткнулись, що замірився й тут покласти свою брутальну руку на нас. На Фестивалі усі нації були представлені прапорами, Україну було представлено прапором УССР. І українці заявили, що під прапором окупанта України виступати не будуть! Але змінити „усталений порядок" було тяжко — „невидима" присутність „старшого брата" уперто трималась свого. Наші мистці найшли вихід з такого „усталеного порядку" в той спосіб, що вийшли на сцену з своїм національним синьо-жовтим прапором, і заявили — під цим прапором вони виступатимуть, це прапор вільної національної України!

Уже перед виходом українців на сцену спікер заповів, що тепер виступить національна група країни, яка поневолена Росією, виступить Україна! Сталася демонстрація, якої не сподівалися на Фестивалі, якої аж ніяк не могли передбачити уперті адепти колоніяльного становища України в сучасній російській імперії, відстоюючи прапор УССР на Фестивалі. На сцену вийшла з синьо-жовтим прапором панна Іванна Драґінда в асисті дівчини, що підтримувала розгорнене полотнище прапору. Вона в коротких словах розповіла про наш прапор, про Україну, що бореться за визволення Росії. Її чудова дикція, уміння триматись і промовляти, відразу заволоділи авдиторією, надзвичайно імпонували публіці! Авдиторія вибухала рясними оплесками. Столиця студентської молоді всього світу надхнено вітала український національний прапор! Прапор волі й суверенности держави українського народу. Це була та мить, що зупиняє дійсність й утривалює пам'ять про себе назавжди. Пам'ять про цю мить понесе молодь з собою по всьому світі.

Які ж висновки напрошуються з усього цього? Тут в Америці по суті кожний університет уявляє собою „столицю молоді світу" і нам треба йти до тієї молоді при кожній нагоді, шукати й організувати таку нагоду, щоб промовляти до цісї молоді, защіплювати їй приязнь до України, постачати її інформаціями, спонукати до студій українсько - російських відносин. Це та молодь, що скінчивши студії, піде до своїх країн, та займе те становище, до якого приготовила себе студіями. З цісї молоді держави добирають політиків, дипломатів; з цісї молоді вийдуть люди, що посядуть провідні місця у своїх країнах. І серед цісї молоді ми повинні закладати підвалини майбутніх і вже теперішніх приязних відносин, що принесуть нам приятелів і спільників у нашій боротьбі за визволення від московського поневолення.

Як нікого в світі саме нас, українців, зобов'язує відповідальний теперішній час загрози московської агресії, боротися проти московських впливів на молодь у світі. Фестивалі студентської молоді по американських університетах дають надзвичайні можливості для цього. У міжнаціональному Клюбі студентів у Ленсінґу зберігається така реліквія — золота чаша, перша нагорода, признана за виступ на Фестивалі минулого року разом українцям і китайцям, що одночасно здобули перше місце. Усі студенти гордяться цією реліквією, її виставляють на огляд на Фестивалях.

Дівочий Ансамбль Бандуристок у Дітройті при Осередку СУМА став доказом того, що такий Ансамбль треба було конче створити! Ансамбль почав існувати, досягнено основного. Але найголовніше, тепер треба розвивати діяльність цісї поважної мистецької одиниці. Треба, щоб долею Ансамблю зацікавились громадські організації, наші централі і створили йому моральну й матеріяльну піддержку!

Ансамбль не сміє бути обмежений виступами на наших академіях чи здвигах. Полем його діяльности має стати той широкий світ, де гуртується молодь американська й чужинецька, серед якої формується й наша молодь. Це світ американських університетів і високих шкіл взагалі, отой світ міжнаціональних фестивалів і здвигів в Америці. Наша молодь не повинна губитись у тому світі, а займати серед нього місце з власним національним ім'ям. Виступ Ансамблу Бандуристок на Фестивалі в Ленсінґу є дуже показовим прикладом у цьому відношенні.

Москва денаціоналізує нашу молодь в Україні, покладає великі надії на денаціоналізацію нашої молоді на чужині. Культивуючи національну пісню й музику серед молоді, ми найліпше протиставимось ворожим московським намірам. Одним з досягнутих уже засобів національного виховання нашої молоді є і Ансамбль Бандуристок!

П. Гуманівський

● **Колишній голова Республіканського Крайового Комітету Мід Алкори** у своїй промові у Гартфорді сказав, що теперішній із демократичною більшістю Сенат „перестав бути колись славним Сенатом ЗДА, а став ареною „демократичних правиборів" до найближчих виборів в 1960 році.

● **Команда фльоти** уклала контракт на будову трьох, останніх із дев'ятьох, атомових підводних човнів, які зможуть випускати керовані ракети „Поляріс" на віддаль 1,500 миль. Фірма Нюпорт Нюз дістала в рахунок оплати цього замовлення 63 мільйони долярів, а Дженерал Дайнемікс — 36 мільйонів. Кожний атомовий човен коштує коло 100 мільйонів дол.

● **В Італії** з захопленням прийняли запрошення урядом ЗДА італійського прем'єра Сені приїхати з візитою до Вашинґтону. Італія бажає зближення з Америкою із міжнародних та внутрішньо - політичних причин: з одного боку, Москва погрожує Італії за її згоду на будову американських баз, а з другого італійські комуністи й ліві соціялісти, ба навіть деякі християнські демократи пропаґують „невтральність" і це баламутить публічну опінію.

Демократичний конґресмен домагається резиґнації Ботлера

Вашингтон. — Демократичні провідники в Конґресі критикують голову Крайового Демократичного Комітету Пола М. Ботлера за те, що він виступив був на телевізійній програмі проти сенатора Линдона Б. Джансона і спікера Палати Репрезентантів, закидаючи їм консерватизм, який може спричинити багато лиха Демократичній партії під час виборів в 1960 році. Демократичний конґресмен із Південної Каролайни Вільям Дженнінґс Брасн Дорн домагається резиґнації Ботлера зі свого становища, яке повинен „зайняти демократ із народження і виховання". Сенатор Джансон не хотів довго відповідати на закиди Ботлера, тільки сказав, що так само критикує демкратичний провід Конґресу і голова Крайового Республіканського Комітету сенатор Трастон Б. Мортон. Асистент сен. Джансона сен. Майк Менсфілд сказав, що демократи в Конґресі мають славний рекорд із ним можуть іти до виборів і їх виграти, як це було в 1958 році. Спікер Рейбирн заявив, що він пізніше відповість Ботлерові, а тепер Ботлер повинен вдоволитися відповіддю сен. Менсфілда. Провідник республіканської меншости в Сенаті сенатор Еверетт МекКінлі Дірксен сказав, що йому не випадає вмішуватися до цього непорозуміння в „демократичній родині".

Економіст Кейзерлінґ в обороні інфляції

Вашинґтон. — Колишній голова економічних дорадників президента Гаррі С. Трумана Ліон Г. Кейзерлінґ, який тепер очолює приватну Конференцію Економічного Поступу, видав звіт цієї конференції про теперішній стан економіки ЗДА, в якому виступає проти „фальшивої" урядової кампанії проти інфляції. Кейзерлінґ каже, що ця урядова кампанія проти інфляції спричинює те, що американська економіка розвивається поволі і збільшується річно по 2,4%, а не по 5%, як цього треба б було для повного розвитку нашої економіки. На його думку економічна рецесія в 1957/58 роках спричинена була тим, що збільшено відсотки від позичок, щоб тим способом не допустити до зросту інфляції. Кейзерлінґ каже не боятися інфляції, збільшувати федеральні видатки, та влегшувати кредит, бо те все причиняється до росту продукції. Він зовсім не турбується тим, щоб інфляція зубожує мільйони тих, які живуть із старечої пенсії і не мають інших прибутків.

Вислід коляди Зборівського Допомогового Комітету в Ню Йорку

Приятелі Зборівського Допомогового Комітету на терені Ню Йорку і інших міст скупчення зборівців Америки передали і переслали на харитативні цілі Комітету з нагоди цьогорічної коляди 556.75 дол.

Жертводавцями Ню Йорку і околиць записані: П. П. Іван Луків, Ірвінґтон — $50; По $10: д-р Іван Новаківський і Богдан Чехович; $6 — Микола Ґуральний; По $5: — Григорій Довбуш, Теофіль Січкоріз, Дмитро Жеграй, Микола Бута, Григорій Вольчинський, Максим Паньків, Катерина Горішна, Петро Дудар, Торонто, Марія Процикова, Дмитро Скоцко, Анна Панчишин, Текля Демчук, Анна і Кароль Олива, О. Маланчук, Іван Позняхівський, Стенлей Стефанов, Микола Паш, Іван Рак, Стефан Скоцко, Михайло Барановський, інж. Володимир Рак, Теодор Бортник, П. Гарматій, Іван Баранецький, Ольга Новаківська - Олійник, Михайло Романів, Макс і Полі Петрик, Фірма Браття Стасюк, Богдан Хом'як, В. Кошкольовський, Осип Кіндратів, Іван Мартинів, Володимир Заяць, Ярослав Володюк, Осип Вовк, Люба Мриґоцька; $4 — Максим Стельмах; По $3: — Роман Метельський, Микола Кравець, Лікерія Филипчук, Паньків, П. Андрусишин, проф. М. Ребрик, Дмитро Ксьондзик, Евстахія Захарчук, І. Костишин, Шарки, В. і А. Барон, Микола Фрей, Григорій Цебрій, Петро Бойко, І. Тежелецький, Іван Щебльовський, Мирослав Яремус, Торонто, По $2: — о. Роман Ганас, І. Фурик, Кс. Задорожна, П. Стойко, Юлія Ребус, Фредина, Фірма Іван Вуйків, Дарія Кульчицька, мґр. О. Янкевич, інж. О. Стойкевич, Петро Мартюк, Іван Лобур; По $1: — мґр. Володимир Наливайко, Ю. Юринак, С. Рекшинська, Роман Стецько і Д. Стефура.

Гартфорд, Конн. — збірка п. Петра Борисюка — $11.50. Петро Борисюк — $2; По $1: — П. Ковальський, Павло Колінський, Ілько Поліщук, Антін Наконечний, Ярослав Гуменний, Іван Полотнянка, Григорій Гуцал, Михайло Кузьма, Василь Наконечний.

Филаделфія. — Збірка п-і Анни Наводич - Кос — $17. По $2: Анна Заброцька, Я. Бобинський, Л. Бобинський, О. Борецький, Анна Кос, М. Кушнір; По $1: — І. Макух, С. Шумська, Б. Ставничий, Дмитро Задворняк, Мир-Мак. Збірка п. Миколи Бута: — $21. Дир. Микола Процик — $5; По $3: — Мирон Карбівник, Анна Бута; $2: Микола Бута; По $1: — Василь Яворський, Осип Федорович, Петро Караба, Петрович, Ксеня Палій, Марія Олексяк, Григорій Долинський, Анна Вирста.

Лос Анджелес, Каліфорнія. Збірка п. Дмитра Ґаранджука — $60.

Трентон. Збірка п. Івана Зварича — $13. Іван Зварич — $5: По $1: — Михайло Кащук, В. Коваль, Н. Н., В. Слепенюк, Ів. Харук, Степан Саґан, Михайло Кузів, Михайло Бойцун.

Йонкерс. Збірка п. Володимира Коверка — $20.50. М. Сидор $5; По $2: — І. Гомза, Теодозія Стрик - Коверко; По $1: — В. Коцур, Т. Корень, В. Вех, В. Кравець, Н. Н., Михайло Зварич, Михайло Корень, Н. Н., Максим Тамарчук, Стефан Коцур, І. Булат.

Омага Небраска. Збірка п. Михайла Лобура — $5.

Бостон. Збірка п. Дм. Владиміра — $3.

Джамейка, Масс. Збірка п. Петра Николишина — $15. По $2: — П. Николишин, І. Назар, В. Бачинський; По $1: — М. Зінків, В. Музика, В. Пенегерик, І. Попик, Макух і решта дрібними.

Віліментик, Конн. Збірка п. Василя Олійника — $18.75. В. Олійник $3; По $1: — о. Андрій Назаревич, Ом. Дущинський, Іван Грамяк Василь Івах, Осип Рудько, Михайло Плеш, Михайло Чипіжак, проф. Іван Науменко, Петро Майнич, Іван Здирко, І. Кульматицький, М. Дмитраш, Григорій Круцеляк, В. Самофал, д-р Павлівський $1.75.

Шикаґо. Збірка п. Ал. Олексина — $30. Павло Павлишин $10.; По $5: — М. Дерех, Н. Павлишин; А. Олексин $4; По $2: — Павло Стахів, С. Чучак, Петро Василина.

В неділю 22-го березня ц. р. відбулися звичайні загальні збори Зборівського Допомогового Комітету. На членів нової Управи Комітету вибрано: п. п. Максим Паньків — голова; д-р Теодор Хом'як — містоголова; Володимир Заяць — секретар; Іван Баранецький — скарбник; Осип Маланчук — фінансовий секретар; Микола Фрей і Іван Мартинів — члени. До Контрольної Комісії вибрано: п. п. д-р Іван Новаківський, Богдан Чехович, Осип Кіндратів, Михайло Романів і Микола Бута. На зборах обговорено справу спільної зустрічі Зборівців Канади і Америки, яка повинна відбутися цього року. Спільну зустріч запроєктував Зборівський Допомоговий Комітет в Торонто. Визначення реченця і місця зустрічі наступить після порозуміння з комітетом в Торонто. Зголошення на зустріч просимо вже надсилати на адресу: Максим Паньків, 48½ Іст 7-ма вул. Ню Йорк 3, Н. Й. Тел. СП 7-5948.

На видавничий фонд запроєктованого Збор. Доп. Комітету видання книжки надіслали слідуючі пожертви: п. Василь Дудар з Торонта — $10; По $5: — Григорій Добуш, Анна і Кароль Олива. По $2: — Микола Коковський, Петро Баґрій, Михайло Вілик. $1.50 — Іван Щебльовський.

О. М.

Загальні Збори УІВІ в Буенос Айресі

(сдо) — У Буенос Айресі відбулися загальні збори Українського Інформацій. - Видавничого Інституту, які відкрив голова УІВІ д-р Василь Іваницький, з'ясувавши причини трирічної перерви в виданні квартальника „Украпія Лібре". До президії зборів увійшли мистець В. Ласовський, як голова, п. Штикало, як заступник, і п. Дицьо, як секретар. Докладний звіт про діяльність УІВІ склав п. В. Косюк. —Він указав, що внаслідок виїзду до ЗДА численних діяльних членів УІВІ, забракло в ньому людей до праці. Необхідно притягти нові сили. На черговий рік обрано на голову інж. Ю. Крохмалюка (письменника Ю. Тиса), В. Косюка — на його заступника, М. Бойка — на секретаря, М. Бурачка — на другого секретаря (листування еспанською мовою), І. Жибака — на скарбника, О. Воловину — на заступника. До Управи ввійшли, як члени, також проф. Ю. Галайчук, ред. Ю. Середяк та І. Балук. До Контрольної Комісії — д-р Вас. Іваницький (голова), мґр. М. Клось і Дм. Демчук. До Суду Чести — інж. Дм. Романишин, інж. Р. Бігун, проф. Ю. Богацький.

Збори закінчилися дорученням новій Управі відновити видання „Украпія Лібре" — (чергове число має вийти в серпні, присвячене цілком гетьманові Ів. Мазепі) та зорганізувати представництва УІВІ в усіх країнах Південної Америки.

Американський Леґіон проти комуністів в кіновій продукції

Голлівуд, Каліфорнія. — Каліфорнійський Відділ Американського Леґіону опрацьовує список комуністів і їхніх прихильників, які є затруднені в кіновій продукції. Це оскарження видвигнено на річній конвенції, але там не названо нікого поіменно з огляду на можливість скарги про наклеп і тому, що деякі кола леґіонерів були проти того оскарження. Тепер Управа Стейтового Відділу Американського Леґіону має вже 5 прізвищ комуністів, які працюють в кіновій продукції, і старається доповнити цей список. Представник Леґіону заявив, що його організація хоче допомогти кіновій продукції очистити себе від комуністів та їх прихильників.

● **У Римі** вибухла бомба в запаркованому авті туніського журналіста, який прибув до Італії разом з президентом Тунісії Габібом Бурґуїбою. В авті нікого тоді не було. Згинула дитина, що бавилася в сусідстві з автом і поранено шестеро інших дітей. Замах приписують порахункам між північно - африканськими мусульманами.

● **Убивники і злодії в Совєтах** дуже хвалять Нікіту Хрущова. „Правда" оприлюднила серію листів від різних кримінальних злочинців, які дякують Хрущову за „людяне відношення" та „зрозуміння" їх долі, що виявилося ревізією совєтського судівництва та в амнестії для різних категорій злочинців.

ОГОЛОШЕННЯ ВІДДІЛІВ Українського Народного Союзу

ГЕМТРЕМК, Миш. — Т-во ім. М. Шашкевича, Відд. 94 повідомляє, що Місячні Збори відбудуться в суботу, 11-го липня 1959 р., в год. 7-ій веч., в залі Укр. Дем. Клюбу при — 2376 Ґрейлінґ вул. Повідомляємо, що буде піврічний звіт Контр. Комісії. Проситься всіх членів прибути на Збори. — Т. Майструк, рек. секр.

СЕНТРАЛ ФОЛЛС, Р. Ай. — Місячні Збори 93-го Відд. ім. І. Франка відбудуться в неділю, 12-го липня 1959 р., в год. 10-ій рано. Проситься членів обов'язково прибути на Збори та вирівняти залеглі вкладки. — Управа.

ШИКАГО, Ілл. — Збори Б-ва св. ап. Петра і Павла, Відд. 220 відбудутьсу в суботу, 11-го липня 1959 р., в год. 7:30 веч., в парохіяльній залі під церквою — 4952 S. Paulina St. Проситься всіх членів і членкинь прибути на Збори, бо на порядку є важливі справи. — Гр. Гарасим, секр.

ПАЛМЕРТОН, Па. — Б-во св. о. Николая, Відд. 369, повідомляє, що Піврічні Збори відбудуться в неділю, 12-го липня 1959 р., в год. 4-ій по пол., в церковній залі. На порядку звіт Контр. Комісії за перший півріκ. — Управа.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. — Піврічні Збори Т-ва „Запорозька Січ", Відд. 367, відбудуться в неділю, 12-го липня 1959 р., у церковній залі, в год. 1:30 по пол. Просимо, щоб члени явилися на Зборах і вирівняли вкладки та належитости. Ще залишилося багато чеків-дивіденд до відібрання. — Г. Лилак, предс.; П. Дзюба, кас.; В. Попович, секр.

ДІТРОЙТ, Миш. — Піврічні Збори Відд. 146, відбудуться в неділю, 12-го липня 1959 р., в год. 1:00 по пол. Проситься членів прийти та забрати дивіденду-чеки з УНСоюзу. Буде звіт Контр. Комісії за пів року та інші важливі справи. Хто має кандидатів на членів, Друзів та Родину, проситься повідомити секретаря Відділу або привести на Збори. Обов'язком кожного члена є — бути на цих Зборах. — С. Хомяк, секр.

ШИКАГО, Ілл. — Б-во св. Юрія, Від. 379, повідомляє всіх членів, що Місячні Збори відбудуться в неділю, 12-го липня 1959 р., в год. 12:30 по пол. Проситься членів вирівняти свої залеглості, щоб не бути суспендованими. Суспендовані члени, якщо вирівняють свій довг будуть прийняті наново. Також просимо відібрати дивіденду-чеки. — А. Зборик, предс.; І. Малюк, кас.; М. Семків, секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо — Повідомляється, що Піврічні Збори Т-во „Сокіл", Відд. 336, відбудуться в неділю, 12-го липня 1959 р., в год. 1-ій по пол., в Народнім Домі. Просимо всіх членів прийти на Збори. На порядку: звіт Контр. Комісії та Уряду. Довжників просимо вирівняти залеглі вкладки та відібрати дивіденду. — Г. Степанек, предс.; Г. Кисіль, фін. секр.; Т. Кальмук, рек. секр.

КЕМПБЕЛ, Огайо. — Т-во „Сокіл", Відд. 218, повідомляє всіх своїх членів, що Піврічні Збори відбудуться в неділю, 12-го липня 1959 р., в год. 2-ій по пол., в УНДомі при 165 Gordon Ave. Проситься членів обов'язково прибути на Збори, бо є дуже важні справи до полагодження, а саме: 65-літній ювілей УНСоюзу та 50-літній ювілей нашого Відділу, а також відібрати дивіденду. — С. Бурий, секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. — Т-во „Запорозька Січ", Відд. 251 матиме Збори в неділю, 12-го липня 1959, в церк. залі при В. 7-ій вул., по великій Службі Божій. Дивіденду-чеки видаємо ще в липні й серпні і в цьому часі кожний член повинен відібрати свою дивіденду. Довгуючих членів взиваємо вирівняти свої вкладки негайно. — Управа.

ПОНҐСТАВН, Огайо. — Б-во св. І. Хрестителя, Відд. 230, повідомляє, що Місячні Збори відбудуться в неділю, 12-го липня 1959 р., в домівці при 914 Franklin Ave., в год. 3-ій по пол. Проситься всіх членів прийти на Збори. — М. Мушинський, предсідник, П. Ліщак, секретар.

НЮАРК, Н. Дж. — Т-во „Запорозька Січ", Відд. 371, повідомляє, що Збори відбудуться в п'ятницю, 10-го липня 1959 р., в год. 8:00 веч., в Січовій залі. По Зборах відбудеться роздача чеків-дивіденд і тому прохаться всіх членів прибути на Збори, як також вирівняти свої залеглі вкладки. — І. Оверко, предс.; П. Заболоцький, кас.; Ю. Баранюк, секр.

КЛІВЛЕНД, Огайо. — Б-во св. Василія Великого, Відд. 364 подає до відома членам, що Піврічні Збори відбудуться в неділю, 12-го липня 1959 р., в год. 2-ій по пол., в УНДомі — 3161 East 93rd St. Проситься прибути на Збори, будуть звіти піврічної діяльности і Контр. Комі. Зі собою просимо привести своїх Знайомих, щоб вписати їх в члени УНСоюзу. Довгуючим членам пригадуємо вирівняти залеглі вкладки. — Гр. Кукіз, предс.; С. Макарик, кас.; І. Кореневич, рек. секр.; В. Владика, фін. секр.

РОЧЕСТЕР, Н. Й. — С-во Рожд. Пресв. Богородиці, Відд. 36, повідомляє своїх членкинь, що Місячні Збори відбудуться в неділю, 12-го липня 1959 р., в год. 3-ій по пол. точно, в церковній залі під ч. 305 Гудсон Еве. Просимо членкинь прийти. На порядку: звіт Контр. Комісії за 6 місяців діяльности Відділу. Довгуючі члени повинні вирівняти свої залеглі вкладки. Хто не заплатить буде суспендований. — Є. Ґеруля, предс.; М. Шворц, кас.; С. Гунька, секр.

ЕМБРІДЖ, Па. — Б-во св. о. Миколая, Відд. 276, повідомляє своїх членів, що Піврічні Збори відбудуться в неділю, 12 липня 1959 р., в год. 2-ій по пол. точно. Перед Зборами буде посвячення українського прапора, на яке Управа запрошує довколишні Відділи до участи. Обов'язком кожного члена є прибути на ці Збори. По Зборах буде перекуска, яку приготовить наше С-во. — С. Іваницький, секр.

БРУКЛИН, Н. Й. — Т-во „Запорозька Січ", Відд. 325, повідомляє своїх членів, що Збори назначені на суботу, 11-го липня 1959 не відбудуться, бо багато членів виїздить на літній відпочинок. Управа дораджує членам виїздити на відпочинок на Союзівку. Першорядна кухня і купіль. — І. Малик, секр.

ЛІТТЛ ФОЛС, Н. Й. — Т-во „Запорозька Січ", Відд. 330, повідомляє своїх членів, що Місячні Збори відбудуться в неділю, 12-го липня 1959 р., в залі УНДому. Проситься членів прибути на Збори — є важні справи до полагодження. Хто мав би кандидатів на членів УНСоюзу, просимо привести на Збори, а за це дістане нагороду. Згідно з постановами Конвенції тепер можна взяти асекурацію на більшу суму. Довгуючих членів просимо вирівняти свої залеглі вкладки. — Управа.

Посмертна згадка

Тома КОВАЛЬСЬКИЙ — член Б-ва св. І. Хрестителя, Відд. 292 УНСоюзу в Дітройті, Миш., помер 28-го червня 1959 року, на 65-му році життя. Покійний походив із с. Чернелів Руський, пов. Тернопіль, Зах. Україна. Полишив у смутку дружину Теклю, 4 доньки: Марію, Анну, Броніславу та Меляцію, одного сина: Тому, 3 внуків, та 2 сестри: Анну і Настю. Похорон відбувся 2 липня 1959, з пох. заведення до церкви св. І. Хрестителя, при участи Рідні, Членів і Знайомих, на цвинтар Holy Sepulchre. — В. Й. П!

П. Федик

Василь БОЙЧУК, — член 245 Відд. УНСоюзу в Трентоні, Н. Дж., ім. Б. Хмельницького, відійшов у вічність дня 24-го травня 1959 р., по короткій але тяжкій недузі, на 42-му році життя. Покійний полишив в жалобі дружину, 3 доньки, батька, маму, 2 братів та 2 сестри, які всі належать до УНСоюзу. Похований на парафіяльному цвинтарі укр. прав. церкви св. Тройці в Трентоні, Н. Дж. — В. Й. П.!

Управа

ТАРЗАН, ч. 4,285. Несочікувана заява.

Вранці після їхньої втечі до пустині Тарзан і Лесса були збентежені, бо побачили банду мародерів, що на них нападала.

Найближчий член племени зіскочив із коня, розмахуючи небезпечним мечем...

Але нагло дівча закричало. — Чекай, дурнику! Чи ти не пізнаєш доньки свого шейха?